

Sygn. akt: III AUa 811/12

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Zajązkowski (spr.)

Sędziowie: SSA Maria Padarewska - Hajn

SSO del. Dorota Rzeźniowiecka

Protokolant: sekr. Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013 r. w Łodzi

sprawy **M. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o odsetki,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

z dnia 15 marca 2012 r., sygn. akt: VIII U 288/12;

**oddala apelację.**

**Sygn. akt III AUa 811/12**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 grudnia 2011 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. B. prawa do wypłaty odsetek. W uzasadnieniu decyzji wskazano, że Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 23 listopada 2010 roku przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 1 maja 2009 roku do 30 kwietnia 2011 roku nie orzekając w nim odsetek.

Od powyższej decyzji odwołanie w dniu 27 stycznia 2012 roku złożył M. B., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wypłaty odsetek za okres od dnia 1 maja 2009 roku do dnia 30 kwietnia 2011 roku. Wnioskodawca podkreślił, że na skutek błędnej decyzji ZUS przez dwa lata był pozbawiony jakichkolwiek dochodów.

Na rozprawie poprzedzającej bezpośrednio wydanie wyroku wnioskodawca sprecyzował swoje stanowisko w sprawie domagając się zasądzenia odsetek od dnia 1 maja 2009 roku do dnia 30 lipca 2011 roku oraz zadośćuczynienia w kwocie 20.000 zł. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 15 marca 2012 roku Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał M. B. prawo do odsetek ustawowych do dnia 18 lipca 2011 roku oraz oddalił odwołanie w pozostałej części.

Powyższe rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji zapadło na tle następującego stanu faktycznego.

Wnioskodawca M. B. posiada wykształcenie podstawowe, z zawodu jest szewcem. Początkowo pracował na budowie jako zbrojarz, następnie w teatrze jako maszynista sceny oraz introligator przemysłowy krajacz. Potem przez okres 16 lat do 2004 roku jako szewc. Od 2004 roku nie pracuje.

W okresie od dnia 7 marca 2004 roku do 30 kwietnia 2009 roku ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Z ponownym wnioskiem o rentę z tytułu niezdolności do pracy ubezpieczony wystąpił w dniu 31 marca 2009 roku.

Zarówno Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 8 maja 2009 roku jak i Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 9 czerwca 2009 roku nie stwierdzili niezdolności do pracy.

Decyzją z dnia 22 czerwca 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej z dnia 9 czerwca 2009 roku, nie stwierdzające u wnioskodawcy niezdolności do pracy.

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. VIII U 1656/09, na skutek odwołania ubezpieczonego, zmienił decyzję ZUS z dnia 22 czerwca 2009 roku i przyznał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2009 roku do dnia 30 kwietnia 2011 roku.

Apelacja organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2010 roku została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 8 lipca 2011 roku w sprawie o sygn. akt III AUa 150/11.

Decyzją z dnia 18 lipca 2011 roku ZUS, wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 23 listopada 2010 roku, przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2009 roku do 31 maja 2013 roku. Decyzją tą przyznano wyrównanie renty za okres od 01.05.2009 roku do 31.03.2011 roku w łącznej kwocie 17184,27 zł wraz ze świadczeniem za sierpień w kwocie 802,01 zł. Po odliczeniu zaliczki na podatek i składki na ubezpieczenie zdrowotne organ rentowy za pośrednictwem poczty przekazał kwotę 14570,51 zł.

We wniosku z dnia 29 listopada 2011 roku M. B. w związku z przyznaniem prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy wniósł o wypłatę odsetek od przedmiotowego świadczenia za okres około 2,5 roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie wnioskodawcy za zasadne w części dotyczącej żądania odsetek z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia rentowego na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku Nr 205, poz. 1585, ze zmianami) oraz art. 118 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227, ze zmianami). Sąd pierwszej instancji powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, jak również wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 roku, uznał, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia rentowego nastąpiło na skutek błędnego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS oraz Komisji Lekarskiej ZUS. Nadto Sąd Okręgowy uznał, że wbrew twierdzeniom organu rentowego fakt, że zarówno Sąd Okręgowy, jak i Sąd Apelacyjny w swych rozstrzygnięciach nie orzekły o odpowiedzialności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w postaci nakazania wypłaty odsetek, nie pozbawia M. B. prawa do tego świadczenia ubocznego.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy w Łodzi, działając na podstawie art. 477<sup>14</sup> § 2 k.p.c. w punkcie pierwszym wyroku zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia rentowego od dnia 18 lipca 2011 roku. W pozostałej części, w jakiej wnioskodawca wniósł o wypłatę odsetek od daty 30 lipca 2011 roku, Sąd oddalił odwołanie na podstawie przepisu art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. Natomiast w zakresie roszczenia ubezpieczonego o zasądzenie od organu rentowego kwoty 20.000,00 złotych tytułem

zadośćuczynienia, Sąd postanowieniem z dnia 15 marca 2012 roku uznał się niewłaściwym i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi jako właściwemu rzeczowo i miejscowo.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył w zakresie punktu 1 organ rentowy w drodze apelacji zarzucając mu:

naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 118 ust. 1 a ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez niewłaściwą wykładnię przepisów i ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty odsetek z powodu opóźnienia w wypłacie świadczenia rentowego w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność.

Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę wyroku w części zaskarżonej i oddalenie odwołania wnioskodawcy.

Analizując powołane wyżej przepisy organ rentowy doszedł do przekonania, że skoro w ramach swoich kompetencji poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił okoliczności konieczne do wydania decyzji, to zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które nie były i nie mogły być mu znane, bo zostały dokonane na podstawie dowodów niedostępnych temu organowi w postaci opinii biegłych lekarzy sądowych. Już tylko marginalnie organ rentowy wskazał, że zasądzać odsetki na rzecz M. B. Sąd pierwszej instancji nie wskazał początkowej daty ich naliczania.

### ***Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:***

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie odnosi skutku.

Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów organu rentowego wyartykułowanych w piśmie procesowym zawierającym apelację.

Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji są bezsporne między stronami i Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własne do rozpoznania sprawy na etapie postępowania apelacyjnego. Nadto Sąd akceptuje rozważania prawne poczynione przez Sąd Okręgowy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji przeprowadził pogłębioną analizę kwestii nieprawidłowości decyzji z dnia 22 czerwca 2009 roku odmawiającej ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego w oparciu o błędne orzeczenie Lekarza Orzecznika, a następnie Komisji Lekarskiej ZUS, którą poparł bogatym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jak i odwołując się do wykładni zaprezentowanej przez Trybunał Konstytucyjny. W wyniku powyższego w sposób prawidłowy wywiódł, że w świetle cytowanych przepisów art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz 118 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, organ rentowy ponosi odpowiedzialność z tytułu opóźnienia w wypłacie świadczenia rentowego, a tym samym zobowiązany jest do zapłaty odsetek ustawowych na rzecz ubezpieczonego.

Odnosząc się zaś do zarzutu nie wskazania daty początkowej naliczania przedmiotowych odsetek wskazać należy, że Sąd kwestię tę wyjaśnił w uzasadnieniu, które stanowi integralną część wyroku. Na stronie 9 uzasadnienia Sąd pierwszej instancji odwołując się do argumentacji zawartej w uzasadnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 roku o sygn. P 11/07 wskazał, że prawo do wypłaty odsetek przysługuje od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia, a zatem w okolicznościach niniejszej sprawy od dnia 1 maja 2009 roku.

Kierując się wskazaną argumentacją Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c., nie podzielał zarzutów apelacyjnych i nie znajdując podstaw, które należałoby wziąć pod rozwagę z urzędu, oddalił apelację jako bezzasadną.